

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 178/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. M., Ž., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti verejne v jeho prítomnosti a verejné vyhlásenie rozsudku zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 340/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 289/2010 z 31. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. M. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2012 doručená sťažnosť Ing. R. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti verejne v jeho prítomnosti a verejné vyhlásenie rozsudku zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 8 Co 340/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 289/2010 z 31. mája 2011.

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhal *„spolu so svojimi sestrami náhrady škody voči Slovenskej republike, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, spôsobenej nesprávnym postupom Štátneho notárstva v Žiline v konaní pod sp. zn. RI 557/69 o registrácii kúpnej zmluvy N501/69 NZ697/69 a následne nesprávnym postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 13 Co/370/91“*. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 C 350/1994 z 8. júna 2009 žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v rámci odvolacieho konania *„v odvolaní zo 4. 9. 2009 navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy a teda ani nemohol dospieť k správnym skutkovým zisteniam“*. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že krajský súd bol povinný nariadiť pojednávanie pri prerokovaní jeho odvolania a tým, že tak neurobil, mu mal odňať možnosť konať pred súdom. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 340/2009 z 30. marca 2010 rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ nespokojný s rozhodnutím odvolacieho súdu podal dovolanie, v ktorom namietal, že *„mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, že žiaden zo súdov nevykonal ním predložené dôkazy, že odvolací súd nenariadil pojednávanie, aby sa na ňom vykonali ešte aj ďalšie dôkazy“*. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Cdo 289/2010 z 31. mája 2011 dovolanie sťažovateľa odmietol. Sťažovateľ najvyššiemu súdu vyčíta, že *„odmietnutie môjho dovolania zo strany Najvyššieho súdu nie je založené na žiadnych skutočných skutkových zisteniach a preto ho považujem za nenáležité, tendenčné a nezákonné“*. Na základe uvedeného sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V závere sťažnosti preto sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa, Ing. R. M., aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a verejne bol vyhlásený rozsudok podľa Čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, postupom Krajského súdu v Žiline pod

zn. 8 Co/340/2009 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod zn. 2 Cdo 289/2010 bolo porušené.

2. Navrhovateľovi Ing. R. M. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5 tis. Eur, ktoré mu bude vyplatené do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ nepriložil k predloženej sťažnosti žiadne relevantné prílohy a nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Vzhľadom na nepriaznivú finančnú situáciu požiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K predloženej sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že táto nespĺňa povinné obsahové náležitosti. Sťažovateľ k sťažnosti nepripojil kópiu právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré označil ako porušujúce jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Takéto zistenie štandardne vedie ústavný súd k výzve sťažovateľovi na doplnenie jeho podania s poučením, v akom smere je potrebné podanie doplniť, v akej lehote a aké sú prípadné následky nevyhovenia výzve.

Sťažovateľ ďalej žiadal ústavný súd, aby mu „*ustanovil právneho zástupcu, ak je to potrebné...*“.

V posudzovanom prípade však ústavný súd z dôvodov hospodárnosti a efektívnosti konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (§ 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde) od výzvy adresovanej sťažovateľovi upustil a sťažovateľa ani neodkázal na Centrum právnej pomoci, ktoré je oprávnené rozhodnúť o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy. Dôvodom zvoleného postupu bolo samotné rozhodnutie o predloženej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania. Ústavný súd totiž na základe podkladov, ktorými disponoval, dospel k záveru, že ani prípadné doplnenie sťažnosti sťažovateľa o povinné náležitosti by nemohlo za žiadnych okolností viesť k prijatiu jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

1. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd na okresnom súde zistil, že napadnuté uznesenie sp. zn. 2 Cdo 289/2010 z 31. mája 2011 sa stalo právoplatným 19. júla 2011.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd stabilne zotrváva na stanovisku, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2011 nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011. Sťažnosť odoslal sťažovateľ na poštovú prepravu ústavnému súdu 2. marca 2012, čo je zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti. V tejto časti tak ústavný súd posúdil predloženú sťažnosť ako oneskorene podanú.

2. Vzhľadom na to, že ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu, odmietol z dôvodu jej oneskorenosti, nebolo podľa názoru ústavného súdu možné aplikovať judikatúru ústavného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010) vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 340/2009, podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. V posudzovanom prípade táto okolnosť, že sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu bola odmietnutá ako oneskorené podaná, bráni zachovaniu lehoty aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, pretože v opačnom prípade by sa možnosť podania ústavnej sťažnosti vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu po rozhodnutí o dovolaní stala časovo neohraničenou. Keďže nebolo možné aplikovať už uvedenú judikatúru, ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že postup krajského súdu bolo možné namietat podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde do dvoch mesiacov

od právoplatnosti rozsudku krajského súdu z 30. marca 2010 (nadobudol právoplatnosť 18. mája 2010, pozn.), teda do 18. júla 2010, a sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu ústavnému súdu 2. marca 2012, čo je zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti, ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa ako oneskorene podanú.

3. Vzhľadom na odôvodnenie odmietnutia predloženej sťažnosti nepovažoval ústavný súd za nevyhnutné odstraňovať nedostatky a vady podania sťažovateľa, pretože taký postup by nemohol viesť k inému rozhodnutiu pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2012